

De toekomst tegemoet ... met Mozes

Liturgiesuggesties:

Opwekking 461 en 298 en 148

Psalm 100: 1 en 4 (OB)

Psalm 119: 7

Schriftlezing: Exodus 2:23-3:14

Psalm 136: 8, 9 en 10

Na de verkondiging: Gezang 427: 1 en 2

Psalm 89: 1

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Stel je in gedachten voor: een grote, eenzame en verlaten woestijn.

Het is droog en heet.

Stenen en nog eens stenen.

Zand, zand ... en nog eens zand.

Een zandbak ... zover als je oog kan zien.

Het zand knarst tussen je kiezen.

Je tong is zo droog als een leren lap.

De zon prikt met haar scherpe stralen op je verbrande gezicht.

De woestijn.

Gebied waar het leven ophoudt.

Droog, dor en doods.

In die woestijn leeft een klein volk.

Het is het volk van Israël.

Een echt volk is het nog niet eens.

Het zijn een aantal families, twaalf in totaal.

Twaalf stammen van Israël.

Nakomelingen van aartsvader Jacob.

* Kent iedereen Jacob?

Broertje van Ezau.

De twee zonen van Isaäk. De kleinzonen van Abraham.

Jacob - de hielenpakker.

Pakte het eerstgeboorte-recht van z'n broer af, de slimmerd.

Stal ook nog even de eerstgeboorte-zegen van z'n vader.

Gevlucht. Geworsteld.

Pniël en Bethel.

Ontmoetingen met God.

Jacob krijgt een nieuwe naam.

'Je zult voortaan Israël heten!'

Twaalf zonen. Twaalf families.

En dan nog een aantal mensen, die zich bij het volk van Israël hebben aangesloten...

Ze trekken door de dorre, droge woestijn ...

Ja, wat doen ze daar eigenlijk?
Veertig jaren lang?
'We zullen ééns in een eigen land komen.
Eéns ... het kan nog heel lang duren ...
Maar God heeft het ons beloofd.
Hij gaat met ons mee.'
'Wat de toekomst brenge moge ... mij geleidt des HEREN hand!'

Vrome woorden.
We zingen ze nogal eens tijdens een huwelijksdienst in de kerk.
Klinkt heel erg overtuigend.
Vertrouwen op God.
Maar moet je in de woestijn van je leven maar eens in een crisis terechtkomen ...
Er zal maar iets met jezelf of met je man of je vrouw of met je kinderen gebeuren ...
Mij geleidt des HEREN hand?

Maar ze gaan verder.
Opa's en oma's, vaders en moeders, kinderen en kleinkinderen ... samen zijn zij - met
God - op weg naar hun eigen land: hun toekomstig vaderland.
Midden in de woestijn.
Op weg naar een onbekende toekomst...
Onbekend?
Nee, God heeft gesproken.
De God van hun grootouders en overgrootouders.
De God van Abraham, Isaäk en Jacob.
'Ik heb terdege jullie ellende gezien, en jullie gejammer gehoord, Ik ken jullie
verdrietige omstandigheden.
Daarom kom Ik naar de aarde om jullie uit de macht van de Egyptenaren te redden...'
Zo heeft God gesproken.
Tot Mozes, zijn profeet.
En Hij heeft nog meer beloofd:
'Ik zal jullie brengen naar een eigen land.
Het land dat Ik jullie voorouders heb beloofd.'

Kun je denken.
Midden in de woestijn.
Niets dan zand, zand en nog eens zand.
Troostelijk, uitzichtloos.
Wat een leven, denk je dan.
Wat een vertrouwen, vind u niet?
Samen door de woestijn ... de toekomst tegemoet.
'Mozes, Mozes, waar ben je?'

*

Ik vind het, broeders en zusters, jongelui altijd weer een indrukwekkend en spannend
verhaal.
Dat levensverhaal van die man Gods.
Het begint al bij z'n geboorte.

't Is een jongetje. En dus ...

Z'n leven is niet veilig.

Farao, de koning-god van Egypte, heeft bevel gegeven, dat alle pasgeboren Joodse kinderen ... geofferd moeten worden aan de god van de Nijl.

Als ze niet verdrinken, worden ze wel door de krokodillen opgevreten.

Niet voor niets kleurt straks het water - bij één van de tien plagen - bloedrood.

In een biezen mandje. Een drijvend doods-kistje.

Vlakbij het zwembad van de Egyptische prinses.

De list lukt.

En Mozes wordt - zoals zijn naam wil zeggen - uit het water getrokken.

Geadopteerd als Joodse prins, opgevoed aan het Egyptische hof.

Lekker luxe leventje.

Belangrijker is ... Mozes leert aan het hof lezen en schrijven.

Dat is niet niks in die tijd.

"Onderwezen in alle wijsheid der Egyptenaren" schrijft een Lucas de bijbelschrijver in Handelingen 7 vers 22.

Wat zijn Gods wegen, gemeente, soms wonderlijk en ondoorgrondelijk.

De eerst vijf bijbelboeken uit onze Bijbel danken we aan Mozes.

De boeken van Mozes.

De toekomst voor Mozes ... ziet er dus rooskleurig uit.

Hij zal carrière maken aan het hof van de Egyptische koning.

Maar God heeft een ander plan.

Van prins tot herder.

En wie doorleest in het tweede bijbelboek treft Mozes - 40 jaar later - aan als schaapherder in dienst van zijn schoonvader Jethro.

Weer een leerschool...

Aan het Egyptische hof is Mozes onderwezen in de diplomatie.

In alles wat te maken heeft met regeren en besturen.

Nu stuurt God hem het veld in om schapen te hoeden.

Zo zal hij straks de schapen van het volk Israël uit Egypte leiden en brengen naar het door God beloofde land.

*

"Doe je schoenen van je voeten, want de grond waarop je staat, is heilige grond."

Bij de Sinaï verschijnt de HERE aan zijn profeet.

De braamstruik staat in vuur en vlam, maar hij verbrandt niet.

Het is de heiligheid van God die Mozes ziet.

Mozes wordt door de HERE, JAHWE is zijn Naam, geroepen.

JAHWE, HERE: God, de Almachtige.

Hij, die de hemel en de aarde schiep door zijn hand.

Hij, die je als mens, geschapen heeft en je de opdracht geeft om als mens voor Hem te leven.

JAHWE, HERE: God, de Almachtige.

Maar ook: De IK-BEN.

De Bron voor alle bestaan.

De God, die je leven lang met je meetrekt.
Ook door de woestijn van het leven.
Van oase naar oase.
Van zandheuvel naar zandheuvel.
Van rotsblok naar rotsblok.
God trekt met je mee.
"Ik ben immers met u!"

Mozes staat aan de grond genageld.
Eén ding begrijpt hij: God heeft alles over mij te zeggen en ik over Hem niets.
Een vreemd Vuur is Hij.
Maar déze God maakt geen ashoop van je.
Wel laat Hij je voelen: Met alle vezels van je leven behoorde je te verteren.
Maar dat onderging Jezus voor je!
(Avondmaal - volgende week.)
"Doe je schoenen van je voeten ..."
Maak je klein voor deze God.
Ontdekt dat Hij je leven genadig heeft gespaard.
En vergeet niet dat het vuur van zijn heiligheid alles verteert wat niet in je leven voor
zijn aangezicht kan bestaan.
Dit is de Heilige God!
Koning Farao - met een hart van tichelsteen - zal het straks aan den lijve
ondervinden.

*

Weer veertig jaar later ... Mozes staat met zijn herderstaf aan de oever van de
Rietzee.
Schelfzee, zo u wilt.
Rode Zee, zeggen anderen.
Er is heel wat gebeurd in het leven van prins Mozes.
'Laat mijn volk gaan, sprak God door zijn mond tot het verharde hart van farao.'
Go down Mozes, daal af Mozes, naar Egypteland.
En zegt tot de farao: Let my people go.
Laat mijn volk gaan!
Kun je denken.
Je laat toch niet je beste werknemers gaan?
Slaven van Egypte.
Voor een hongerloontje moest er gewerkt worden aan paleizen en pyramides.
'Komt niks van in. Jullie blijven hier. Punt uit. Basta!'
Tien plagen heeft God nodig om het verharde hart van farao - voor één dag - te
breken.
Dan mag het volk Israël gaan.
De toekomst tegemoet.
Toekomst?
Welke toekomst?

'Daar vóór ons ligt het water van de zee.
En achter ons, pas op, daar komt farao met heel zijn legermacht.'
De herderstaf van Mozes klieft het water.

Droogvoets kan het volk over de bedding van de zee.
Een wonder. Een ingrijpen van God.
Juist op het goede moment.
De farao en heel zijn leger, Hij stortte hen in zee. Hoezee!

Mozes, uit het water getrokken of zoals anderen zeggen: Hij die uit het water trekt.
Een mens, een man, een volk.
Waar God, jongens en meisjes, broeders en zusters, soms niet een weg kan maken
...

*

Even een toepassing.
Zoudt u, zou jij graag in de sandalen van Mozes willen staan?
Het lijkt in die eerste periode van z'n leven allemaal voor de wind te gaan.
Prins aan het hof van de koning van Egypte.
Gratis eten en drinken, luxe kleren en tierelantijntjes.
Prima opleiding.
Carrière verzekerd.
Als je jong bent, lijkt me dat wel wat.

Maar dan opeens ... dan grijpt God in ... in jouw leven.
Zo van ... 'Ho, wacht eens even.
Ik ben er ook nog?
Ben je vergeten, dat je ouders in Mij geloven?
Ben je vergeten, dat je ook door het water bent gegaan toen je werd gedoopt?
Ben je vergeten dat ook aan jou ... de verhalen uit de Bijbel werden verteld?
Zondagsschool, Bijbelklas, Catechisaties, Kerkdiensten.
Ben je dat allemaal zomaar vergeten?
Ben je Mij zomaar vergeten?'
Zoals, jongens en meisjes, broeders en zusters, God zomaar in Mozes leven kon
ingrijpen ... zo kan Hij dat ook doen in uw en in jouw en in mijn leven.
Niet voor niets hoor je bij een kerk en een gemeente.
God heeft het beste met je voor.
Daarom heeft Hij je daarin een eigen plek willen geven.
Hij wil ook aan jouw leven ... zijn leiding geven.
Schoolopleiding ... da's prima.
Carrière plannen ... da's uit de kunst.
Plezier maken ... ook dat mag volgens de Bijbel.
Maar God, God wil er bij zijn.
Hij wil met je meetrokken ...

Je moet Hem wel leren kennen.
Je moet Hem wel leren vertrouwen.
Je moet Hem wel willen gehoorzamen.
De Bijbel noemt dat kennen, vertrouwen en gehoorzamen met één woord ... geloven.
In Hebrreeën 11 lees ik daarover:

"Door het geloof heeft Mozes, volwassen geworden, geweigerd door te gaan voor een zoon van Farao's dochter, maar hij heeft liever met het volk Gods kwaad verdragen, dan tijdelijk van de zonde te genieten ..."

Mozes h ad door kunnen gaan als zoon van de prinses.

Hij had zijn luxe leventje - tot zijn dood toe - kunnen blijven leven.

Maar hij koos in zijn leven ... voor zijn volk.

En ... voor de God van zijn volk.

Die keuze is ook aan u en aan jou en aan mij.

Steeds weer zul je - op weg naar de toekomst - moeten kiezen.

De weg naar het beloofde land is geen weg ... recht-toe-recht aan: De kortste verbinding tussen Egypte en Kana n.

Er zijn de nodige hindernissen te nemen.

Er zijn wegversperringen, opgebroken en doodlopende wegen.

Wat is het dan geweldig, broeders en zusters, jongelui, als de HERE met je meegaat.

Er leiding aan geeft.

Er richting aan geeft.

Het volk Isra el zag 's nacht een vuurkolom.

Overdag was er de wolkkolom die de richting aan gaf.

De wolk, die Gods heiligheid omhulde ...

Achter die wolk aan ...

Achter God aan ...

Je zult dan - net als Mozes ervaren - dat God, de HERE, een weg baant ... waar er - menselijkerwijs gesproken - geen weg meer is.

Ik denk aan dat meisje, zestien jaar oud en zwanger van haar kind, in de steek gelaten door haar vriend.

Wat voor toekomst heeft zo'n meisje?

Wat voor toekomst heeft haar kind?

Abortus? Wat wordt het gauw gezegd en gedaan!

Nee, zeiden haar ouders, wij geven het een plaats in ons gezin.

Twee maanden na de geboorte stonden de jonge moeder en haar beide ouders bij het doopvont.

Ook d it kind ... een geschenk uit Gods hand.

Waar geen weg was ... m a kt Hij een weg.

Ik moest ook denken aan die goede vriendin.

E n van haar aders in haar hoofd was - als een te sterk opgepompte fietsband - geknapt.

Ze raakte in coma.

E n procent kans dat ze er door heen komt, zei de speciale specialist.

Euthanasie, een zachte dood - wat zeggen we dat gemakkelijk?

Een operatie - onder zeer moeilijke omstandigheden - volgde.

Wat werd er veel voor haar gebeden.

Haar leven werd gered.

God baande een weg ... waar er nauwelijks meer een weg was.

Er is voor haar weer een toekomst.

Ik weet wel ... er is veel nood en veel verdriet in deze wereld.

Je wordt er keihard mee geconfronteerd als het iemand is ... die je lief is.

Soms kan God de toekomst voor een mensenkind op deze aarde plotseling afbreken.
Wat is het dan geweldig als je - nú al - God hebt leren kennen in je leven ... als de
God die mét je is...

Je leeft maar één keer, is een bekend gezegde en de titel van een bekende film.
Velen willen uit dít leven halen wat er uit te halen valt.

'Geniet van het leven.

Pluk de dag.'

In de kerk hoor je ... dat God een ander leven van je vraagt.

God liefhebben en je naaste als jezelf.

Dat is Gods wil met uw en met jouw en mijn leven.

Daar past ook een eigen levensstijl bij.

Een christen-stijl.

Bijbellezen, bidden, naar de kerk-gaan en avondmaal vieren horen daar
vanzelfsprekend bij.

God belooft in de Bijbel, dat Hij zo'n leven ... ook zijn zegen wil geven.

*

Terug naar het begin van de preek.

In de woestijn van het leven.

Met Mozes op weg naar het land dat God hem en zijn kinderen beloofde.

Na de doortocht door de Schelfzee zwerft Gods volk door de woestijn.

40 Lange jaren lang.

Zand, zand en nog eens zand.

Waar ben je met God aan begonnen?

Geloven is een waagstuk.

Er komt honger, er komt dorst.

'Zaten we nog maar bij de vleespotten in Egypte.

Daar hadden we het tenminste goed.'

Wie, broeders en zusters, jongelui, de HERE wil volgen in z'n leven, moet soms met
minder genoeg nemen.

Moet soms afstand doen van wereldse pleziertjes.

Moet soms principele keuzes maken.

(Ook als het gaat om de politiek.)

Maar - ook in de woestijn van 1999 - zorgt God voor jou en mij.

Hij zorgt voor eten en drinken.

Voor kleding en onderdak.

Voor Zijn leiding in jouw leven.

Bij de Sinaï ontvangt Mozes straks de stenen kleitabletten van het verbond.

God woont in het midden van Zijn volk.

Een tabernakel en een ark.

Zo trekt God mee.

Met Zijn volk, met Zijn gemeente.

Nu ... met Zijn Woord, de Bijbel en met Zijn Heilige Geest.

En aan het einde van zijn leven ... ook dan zorgt God voor Mozes, zijn knecht.

Hij mag - vanuit de verte - het beloofd land, met eigen ogen zien.

Dáár ligt het.
Dát is wat Ik je hebt beloofd.
Daar heb Ik je leven willen brengen.
En Mozes sterft.
God begraaft hem op een onbekende plaats.

Nog één keer komen we Mozes - in levende lijve tegen.
Op de berg van de verheerlijking (Matteüs17:3).
Samen met Elia en de Here Jezus.
Dan is hij ín het beloofde land.

*

De toekomst tegemoet.
Voor ons - ná Mozes en ná de Here Jezus - is die toekomst niet meer onzeker.
Wij zijn op weg naar het beloofde land.
Bevochten en overwonnen door de Here Jezus.
Onderweg naar dat beloofde land sterkt Hij ons met brood en met wijn.
Tekenen die terugwijzen naar het offer dat Jezus zelf daarvoor heeft willen geven.
Zijn lichaam, zijn bloed.
Tekenen die vooruitwijzen naar de overvloed van welvaart en rijkdom die dat land
Gods kinderen mag bieden.

Straks zal dat beloofde land er zijn.
Voor allen die geloven.
Die de Here Jezus hebben leren kennen in hun leven.
Want Hij komt terug.
Die toekomst gaan we tegemoet.
In vertrouwen, in geloof.
Gaat u, ga jij mee?
'Wat de toekomst brenge moge ... mij geleid des HEREN hand.'

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Leeuwarden 6 juni 1999

! Graag een mailtje als deze preek in een gemeente wordt gelezen. !